

Brazilië: de verjaardagsoep

Filippenzen 4:19—'Mijn God zal in al uw behoeften naar zijn rijkdom heerlijk voorzien in Christus Jezus.'

Juliana was bijna jarig en ze wilde op haar verjaardag soep maken voor de daklozen. 'Soep maken is hard werken,' zei mama. 'Het kost veel, en we hebben geen pan die groot genoeg is om soep voor velen mensen te koken.'

Juliana was niet ontmoedigd. 'God zal voorzien in wat we nodig hebben voor de soep.' Tijdens een padvindersbijeenkomst had Juliana geleerd dat God kan voorzien in onze behoeften. Mama was blij dat Juliana van God hield, maar mama ging zelf niet naar de kerk.

Juliana bad over de soep en God gaf haar een idee. De volgende dag bezocht Juliana haar burens en vroeg of ze een grote soeppan mocht lenen om soep voor de hongerigen te maken. Twee burens leenden haar hun grootste potten. Toen ging Juliana naar de dichtstbijzijnde kruidenierswinkel en vroeg de manager of hij wat wilde doneren om groentesoep te maken voor daklozen. Hij was het er mee eens en gaf haar een zak groenten. Juliana bezocht nog verschillende andere winkels om groenten te vragen en iedereen gaf haar zakken met ingrediënten. Juliana keerde terug naar huis met een wagen vol groenten. 'Wat is dit?' vroeg haar moeder toen ze al die zakken met eten zag. 'Het zijn de ingrediënten voor de soep!' Juliana straalde. 'Hier zijn de pannen en sommige dames van de kerk willen je morgen komen helpen met het maken van de soep. Mam was verbaasd over Juliana's plan. Met de hulp van de adventistische vrouwen hadden ze samen veel soep gemaakt.

De volgende dag waren Juliana, haar moeder en de dames van de kerk klaar met het maken van de soep en ze laadden de pannen in een busje. Ze reden de stad in om de dakloze en hongerige mannen en vrouwen te ontmoeten die stonden te wachten om te eten. Eén meisje kondigde aan dat Juliana jarig was en dat ze soep voor hen had gemaakt. De daklozen juichten en zongen gefeliciteerd met je verjaardag voor Juliana.

Haar moeder beseftte dat Juliana vervuld was van Gods liefde. Toen wilde haar moeder ook Gods liefde voelen. Ze begon met Juliana naar de kerk te gaan en enkele maanden later vroeg ze Jezus in haar hart. Vandaag de dag voeden Juliana, haar moeder en een aantal anderen kerkleden de daklozen twee keer per maand.

Juliana en haar moeder hadden geen geld of tijd om de soep te koken, maar Juliana geloofde dat God zou voorzien in haar behoefte naar Zijn rijkdom. (Filippenzen 4:19). Hij zal in onze behoeften voorzien wanneer we Hem vertrouwen en Hem onze regelmatige en systematische offergaven geven, genaamd belofte.

Naamloze kans: wanneer God een deur opent Show

Spreuken 6:6-8— 'Ga tot de mier, gij luiaard, zie haar wegen en word wijs; hoewel zij geen aanvoerder heeft, noch leidsman, noch heerser, bereidt zij in de zomer haar brood, verzamelt zij in de oogst haar spijs.'

God werkt op wonderbaarlijke manieren om deuren te openen voor het verspreiden van Zijn boodschap van liefde en geloof over de hele wereld. Maar wat gebeurt er wanneer zorgvuldig geplande evangelisatiebijeenkomsten ver boven verwachting succesvol zijn? Wanneer bestaande kerken ineens groeien moeten er snel nieuwe kerken worden gebouwd, gehuurd of gekocht. Maar dat kost geld – geld boven het geplande bedrag dat de divisie opzij had gezet voordat de evangelistenbijeenkomsten begonnen. Hoe kan de divisie kerkhuisen aanbieden die nieuwe gelovigen nodig hebben om geestelijk te groeien?

Jarenlang is de Adventkerk gezegend met radio- en televisieprogramma's die zich wereldwijd uitbreiden. Elk jaar schieten er nieuwe stations over de hele wereld uit de grond en nieuwe talen bereiken duizenden nieuwe luisteraars. Maar deze uitbreiding vereist meer apparatuur, meer personeel en meer satelliettijd. Wanneer zich een onverwachte mogelijkheid voordoet waardoor de kerk contact kan opnemen met een onbereikbaar deel van de wereld, hoe zorgt de kerk voor de fondsen om zo'n gigantische stap voor God te maken?

God heeft de kerk onder druk gezet om een manier te vinden om zich voor te bereiden op het onverwachte. Dit kan door een fonds op te richten waaruit kerkgroei kan worden betaald. Het heet de ongebruikelijke offerkansen. Voor adventisten die wonen waar de gecombineerde offergave al is aangenomen (meer dan 90% van de adventistenpopulatie) zal automatisch een bepaald deel van al hun niet-toegewezen offers verzameld worden en op elk moment worden gestuurd naar dit fonds. Maar voor degenen die in gebieden wonen die nog steeds gebruikmaken van verschillende offerplannen wordt eens per jaar een speciaal offer voor dit fonds gedaan. Vandaag is een nieuwe kans om dat fonds op te bouwen zodat de kerk klaar is als God 'ja' zegt op onze gebeden.

Misschien herinnert u zich nog dat de Sovjet-Unie begin jaren negentig in talloze landen uiteenviel. Plotselinge beperkingen verhinderden dat christenen openlijk over God konden prediken in de landen die deel uitmaakten van de voormalige Sovjet-Unie. Honderden predikanten kwamen deze uitgestrekte regio binnen en deelden Gods liefde met miljoenen. De kosten van dit bereik waren hoog, maar fondsen uit het Unusual Opportunities-fonds hielpen dit bereik mogelijk te maken.

God heeft veel plannen om anderen te bereiken voor Zijn koninkrijk. Laten we ons steentje bijdragen om klaar te zijn wanneer de gelegenheid komt om naar God uit te zien.

Ethiopië: aanbidding in een zeecontainer

3 Johannes 1:4— 'Groter blijdschap ken ik niet, dan dat ik hoor, dat mijn kinderen in de waarheid wandelen.'

De twaalfjarige Bamlak [BOM-LOCK] woont in Addis Abeba, Ethiopië. Ze houdt ervan om Bijbelverhalen te vertellen met behulp van haar kleurrijke viltfoto's. Ze geeft de kinderen sabbatschoolles in een zeecontainer die naast de kerk staat.

Op een willekeurige dag van de week nodigen kinderen hun vrienden uit om samen te komen in de klas. Ze gaan dan samen zingen en spelen spelletjes zoals bijbeltrivia. Ze organiseren zelf hun eigen programma's voor de vergaderingen van de week.

De Teodrow's [TEE-OH-DROH] familie woont vlakbij de kerk en hij kon het gezang vanuit zijn huis horen. Toen hij nog heel jong was dwaalde hij door de straat om de muziek te beluisteren. Hij hield ervan! Al snel ging Teodrow en zijn broers en zussen elke sabbat naar de kerk.

Hun ouders merkten dat de kinderen veranderd waren en ze waren nieuwsgierig waar ze zoveel tijd aan besteedden. De kinderen smeekten hun ouders om met hen mee te komen naar de kerk. Toen ze dat eindelijk deden waren ze onder de indruk van wat ze zagen; dit was de juiste kerk voor hun familie. Vijftien jaar later zijn ze nog steeds dankbaar dat hun kinderen hen kennis hebben laten maken met de Adventkerk.

Bamlak en de andere kinderen bidden voor meer ruimte in hun sabbatschool-container zodat ze meer vrienden kunnen uitnodigen om samen te aanbidden.

Als kerkleiders het belang inzien van de bediening van kinderen, streven ze ernaar om ze een eenvoudige kamer of zelfs een zeecontainer buiten het kerkgebouw aan te bieden als kinderafdeling. Deze 'Lamshutten' beschermen de kinderen tegen de hete zon, regenbuien en afleiding. Kinderen leiden hun ouders vaak naar Jezus en zo bouwt de kerk op vanaf de kinderen.

We weten dat de tiende en regelmatige gaven Gods deel zijn waarvan verwacht wordt dat ze aan Hem worden teruggegeven. Ook al vertegenwoordigt de tiende een deel van ons inkomen dat wordt bepaald door God is de offergaven aan ons om te beslissen welk percentage we aan Hem geven. Hij wil dat u regelmatig, wekelijks of maandelijks geeft. Vraag Hem om u op uw beurt te zegenen en zie hoe Hij 'in al uw behoeften zal voorzien overeenkomstig de Zijne Rijkdom' in Christus Jezus (Filippenzen 4:19).

Indonesië: de sabbat-houdende hond

Exodus 20:8-9—'Gedenkt de sabbatdag, dat gij die heiligt; zes dagen zult gij arbeiden en al uw werk doen; maar de zevende dag is de sabbat van de Here uw God;'

De dorpingen verzamelden zich langs de landingsbaan toen missiepiloot Gary Roberts zijn vliegtuig landde in Suminka, een afgelegen dorp op een Indonesisch eiland.

Toen Gary uit het vliegtuig stapte, wees een man naar de drie engelen die op het vliegtuig waren geschilderd en vroeg: 'Is dit een vliegtuig van de zevendedagsadventisten?'

Verbaasd vroeg Gary de man hoe ze van de adventisten wisten. Gary luisterde terwijl de dorpingen hem vertelden hoe hun hond hen geleerd had de sabbat te houden. Enkele jaren geleden hadden een adventistische predikant genaamd Mozes en een lekenpredikant genaamd Darius een droom. In de droom zei een engel dat ze naar Suminka moesten gaan om te prediken. De twee mannen wisten dat God hen riep, dus maakt ze de driedaagse trektocht naar Suminka.

In het dorp aangekomen, kondigden ze aan dat ze een week lang evangelisatie-bijeenkomsten zouden houden onder de dorpsboom. Maar op de eerste dag kreeg dominee Moses malaria. De dorpingen dachten dat hij zou sterven. Pastor Moses was de hele dag koortsig, maar om 17.00 uur brak zijn koorts. Hij stond op en predikte, maar als hij klaar was keerde zijn koorts weer terug. Dit gebeurde elke dag. Hij was de hele dag ziek, maar om vijf uur predikte hij over Gods liefde, de sabbat en een gezond dieet.

Maar toen dominee Moses een beroep deed op de dorpingen om Jezus te accepteren, reageerde niemand. De ontmoeting eindigde en de twee mannen keerden teleurgesteld terug naar huis.

Het leven in het dorp werd weer normaal tot zaterdag. De jachthond van het dorp, Dolby, stond vroeg op en wandelde naar de boom waar de evangelist had gepredikt. Toen zijn baasje hem riep om mee te gaan jagen, weigerde Dolby op te staan. Op al de andere dagen ging Dolby met zijn baasje mee jagen, maar niet op zaterdag.

De dorpingen merkten dat Dolby geen wild varken meer at. 'Dolby is een zevendedagsadventist geworden!' Eén dorping zei. 'Als hij op sabbat aanbidt, zouden wij dat ook moeten doen', zei een ander. Veel dorpingen begonnen de sabbat te houden en stopten met het eten van wilde varkens.

Toen piloot Gary Pastor Moses het verhaal vertelde, vloog pastor Darius naar het dorp om de dorpingen te onderwijzen. Vandaag de dag aanbidt ongeveer de helft van de 200 dorpingen God op sabbat.

We aanbidden God op vele manieren: door de sabbat te houden, door te bidden, door anderen over God te vertellen, door Gods tienden terug te geven en getrouw onze regelmatige gaven te geven. God heeft ons geld niet nodig, maar Hij wil dat we leren Hem te vertrouwen om in onze behoeften te voorzien (Fil. 4:19) wanneer we Hem in ons leven op de eerste plaats stellen.

Brazilië: de drijvende kerk

Mattheüs 25:38-40— 'Wanneer hebben wij U als vreemdeling gezien en hebben U gehuisvest, of naakt en hebben U gekleed? Wanneer hebben wij U ziek of in de gevangenis gezien en zijn tot U gekomen? En de Koning zal hun antwoorden en zeggen: Voorwaar, Ik zeg u, in zoverre gij dit aan één van deze mijn minste broeders hebt gedaan, hebt gij het Mij gedaan.'

De enorme Amazone-rivier strekt zich uit over 6.700 km van de bergen van Peru tot aan de Atlantische Oceaan. Amair Jezus [ah-MAYR hay-SOOS] woont in een dorp aan de Amazone. Elke dag peddelt hij met zijn klein bootje van dorp naar dorp waarbij hij moet uitkijken voor krokodillen en dodelijke slangen. Wanneer hij elk dorp bereikt, bidt Amair en vraagt God om een zegen voor zijn inspanningen. Dan verspilt hij geen tijd om de liefde van Jezus te brengen aan de mensen die daar wonen.

Amair bezoekt een vrouw die een moeilijke tijd heeft. Hij herinnert haar eraan dat de hemel van haar is als gelovige. Daar zal ze geen pijn lijden of tranen kennen. Zijn bericht klinkt zoet in haar oren. Amair sluit af met een gebed om vrede en een zegen voor haar familie.

Als Amair naar buiten stapt, begroet hij een groep spelende kinderen. Hij stopt om met hen te praten over Gods plannen voor hun leven. Amair is hun vriend en ze vertrouwen hem terwijl hij hen voorstelt aan een zorgzame Heiland.

Amair legt zijn werk zo uit: 'We bezoeken mensen, proberen hun behoeften te identificeren en hen te helpen waar we kunnen. We maken vrienden en leren ze over God. Door de mensen te helpen, kunnen we barrières breken om ze het evangelie te brengen.'

De enorme omvang van de Amazonerivier maakt deze missie tot een uitdagend werk voor predikanten en leken zoals Amair.

Jarenlang hebben de plaatselijke adventistische leiders ervan gedroomd een boot te bouwen waarmee ze Gods boodschap aan de mensen zou kunnen brengen die aan de oevers wonen. Bijna honderd jaar nadat Leo Halliwell de eerste Luzeiro-missieboot lanceerde, is deze nieuwe boot een feit geworden. De nieuwe boot en zijn pastor geven hoop en verbinding met hun kerk aan de dorpen langs de Amazone.

Projecten zoals de missieboot kunnen veel meer bereiken dan een aantal kleinere boten zoals die van Amair. Wanneer Gods volk een project hebben dat veel groter is dan één conferentie of vakbond alleen kan ondersteunen, kunnen ze zich verenigen om het project werkelijkheid te laten worden. Het maakt niet uit waar we wonen, we kunnen helpen door onze regelmatige en systematische offerande aan God te geven om projecten waar te maken. Bovendien kunnen speciale offergaven worden gegeven op aanwijzing van de heilige Geest.

Laten we doorgaan met het geven van onze offers aan God, zodat meer mensen het woord van God kunnen horen, waar ze ook maar zij leven.